

O B S A H.

Strana

- I. *O zpěvu, zpěvácích, jich umění a jich právu. Úkol zpěvu v Řecku.* — Zarathustrova filosofická škola a zpěv. — Rozdíl mezi pěvcem národním, kostelním a divadelním. — Sociální křivda českého divadelního umělce. — Porovnání umění starého s moderním. — Operní divadlo způsobilo vývoj hudby. — Pacchierotti znamená vyvrcholení zpěvního umění. — O příčinách zpěvákova úpadku. — Zpěv v moderní skladbě je úplně naturalistický. — Nový hudební výraz stavěn na minulosti. — Straussovskou hudbu možno srovnati se seičentismem. — Debussyův „Pelleas“ unavuje jednotvárným stylem 9—23
- II. *Zpěvák starověku.* 1. Řecký divadelní pěvec a rhapsod. — Původ řeckého divadla. — Základní podmínky řecké hudby. — Thespis zakladatelem dram. umění řeckého. — Protagonista, deuteragonista a tritagonista. — Rhapsodi. — Národní pěvci řečtí. — Pověst arionská. — Symbolisování působnosti zpěvu a hudby. — Báj o Amphionovi. — Thamyris a musy. — Mravní úpadek řeckého pěvce. — Agonisté. — Zpěvy rhapsodů byly národními hymnami 24—40
2. Pěvci starého Říma. — O pěvci Tigelliovi. — Pěvec Nero. — Nero zakladatelem klaky. — Neronův neslavný konec. — Právo hercovo v pohanském Římě. — Pindarova oda 41—47
3. Lidová píseň a ballada. — Druidi, bardy, skaldi a minstrelsi. — Nejslavnější druidi, bardy, skaldi. — Skeopas a Gleemen. — U Čechů byla prvá poesie zpívána, nikoliv mluvena 48—54
- III. *Přechod ze starověku do novověku a nejstarší písemné doklady o způsobu zpívání uměleckého.* 1. Zpěv výlučnou hudbou křesťanskou. — Nejstarší psané památky kultury lidského hlasu. — Aretinské slabiky. — Nejstarší písemný doklad o pěveckých normách. — Dobrata, prvý historický pěvec český 55—60
2. Troubadouři a potulní pěvci. — O původu troubadourů. — Potulní pěvci. — Potulní pěvci a jich kulturní cena. — Napodobeniny troubadourů. — Poesie troubadourská nebyla opravdovým uměním. — Tvary poesie troubadourské. — Zpěv troubadoura Pons de Chapdeuil. — Nejhlavnější troubadouři. — J. Vrchlického „Soud lásky“. — Opěvovaná Provence 61—71

3. Minnesängři. — Zápas minnesängrů na Wartburku. — Nejslavnější minnesängři. — Minnesängři nebyli než potulní pěvci němečtí. — Píseň minnesängrovská . . . 72—77
4. Meistersingři. — Různé mistropěvecké „tóny“. — Ze života Hanse Sachsa. — Zánik meistersingrů. — Meistersingrovský „dlouhý tón“ 78—83
- IV. *Ripienisté*. Musica sacra na vrcholu. — Madrigal a madrigalová opera. — Papežská kapela Sixtinská. — O provádění Allegriho „Miserere“ v Sixtině. — Anekdota o téže Allegriho skladbě. — O skladateli a pěvci Allegrim. — O sborovém zpěvu. — Madrigal. — Použití madrigalu v divadelní hře. — Falsettisté čili Hiberiáni. — Pražská Rudolfova kapela. — Pojednání Maffei-ho o zpěvu. — Finckovo dílo „Pratica musica“ 84—97
- V. *Vlaští monodisté*. Zrození opery ve Florencii a počátky pěvcovy individuality. — Italská předoperní představení s hudbou. — Vincenzo Galilei, vynálezce hudební reformy florencké. — Florencká kamerata se rozhoduje o přijetí monodie. — Pokusy Cavalieri-ho a Cacciniho o novou formu hudební. — Peri-Corsiho „Dafne“. — Prvá operní pěvkyně Vittoria Archilei. — A. Archilei-ho madrigal. — Peri-ho „Euridice“ prvou dokončenou operou. — J. Peri pěvcem úlohy Orfeovy ve své „Euridice“. — Prvou „pěvkyní“ Euridiky byl klerik falsettista. — Ostatní hudebníci kameráty. — Básník prvních libret operních, Rinuccini. — Giulio Caccini, první pěvec stylu rappresentativo. — Předmluva ke Caccini-ho „Nuove musiche“. — Předmluva Durante-ho ku „Arie devote“. — Vývinem monodie dvěma směry povstává recitativ a arie. — Carissimi dává arii určitější formu. — Scarlatti určuje definitivní tvar vlašské opery. — Skladatelé italští školy Scarlattiho 98—122
- Pěvci v době počátků vlašské monodie a pěvecká metoda starovlašská. — Prvé zpěvačky vlašské monodie. — Caterinuccia Martinelli. — Adriana Basile. — Adriana překonává všechny pěvkyně. — Adriana v Mantově. — Marguerita Basile. — Adrianin úspěch v Benátkách. — Adriana a Marjino. — Pěvkyně Baroni-ové přesídlují z Neapole do Říma. — Eleonora Baroni. — Eleonora Baroni a Milton. — „La Leonora di Milton e di Clemente“. — Isabela Andreini. — Scipione de Palla, první slavný mistr zpěvu. — Zprávy Pietra della Valle o pěvcích. — Alexandro Stradella. — O vlašských pěveckých školách XVII. a XVIII. stol. — Pistocchi a Bernacchi. — Pěvecké školy Fedi-ho a Redi-ho. — Pěvecké umění vlašské do Německa. — Pietro Fr. Tosi. — Způsob učení ve starých pěv. školách vlašských. — Porporova metoda. — Zpěvní umění vlašské vedeno smyslem pro krásu 123—150

VI. <i>Kastráti monodisté. O kastraci. — Zpěv kastrátů z počátku odsuzován. — Spisovatelé o problému kastrátského zpívání. — Göthe, Montesquieu, Archenholz o kastrátech. — Pariniho óda o kastrátech. — Panzacchi o zpěvu kastrátů. — Kastráti ukázali pěvkyním, jak vésti hlas. — V. Heinse o Pacchierottim. — Ferri a Pacchierotti největší pěvci všech dob. — O Ferrim. — Kristina Švédská a kastráti. — Sifaceho tragedie. — Lorenzo Vettori. — Papežští pěvci Vittorini a Pasqualini. — Kard. Barberiniho operní představení. — Dvojaká činnost kastrátů. — Salvator Rosa nepřitelem kastrátů. — Farinelli. — „Jest jediný bůh a jediný Farinelli“. — Farinelli a Senesino. — Farinelli vyléčil Filipa V. z neurasthenie. — Farinelli a Metastasio. — Různá pojednání o Farinellim. — Burney o Farinellim. — Pomluvy o Farinellim. — Farinelliho konec. — Cafarelli. — Metastasio proti Cafarellimu. — Cafarelliho nepřátelství k pěvkyním. — Gizziello. — Aprile. — Burney o Cafarellim. — Matteuccio. — Marchesi, Porporino a Salimbeni. — Bedřichova opera berlínská a kastráti. — Slavní kastráti v Praze zpívající. — Kastráti dráždanské kurf. opery. — Girolamo Crescentini. — Crescentiniho zpěv v Zingarelliho „Romeu“. — Zlozvyky kastrátů. — Neomalenosti Marchesiho. — Marcellova „Theatro alla moda“. — Poslední slavný kastrát Velluti. — Vellutiho krční akrobatism. — Rossini o Vellutim. — Rossiniho operní reforma. — Gluck a kastráti. — Konec vlády musiků. — Hymnus k slunci z opery „Euridice“ od Jacopa Periho.</i>	151—209
<i>Osobní rejstřík</i>	211—216